

วันเสาร์ที่ 20 กันยายน 2557 / Saturday 20 September 2014

ธัญญ์วาริน สุขะพิสิษฐ์ Tanwarin Sukkhapisit / Himizu (Japan, 2011)

Himizu (Japan, 2011)

กำกับและเขียนบทภาพยนตร์โดยโซโนะ ชิออน

Himizu ดัดแปลงจากหนังสือการ์ตูนชื่อดังโดยฟูรุยะ มิโนรุ เรื่องราวเกิดขึ้นหลังจากญี่ปุ่นประสบภัยแผ่นดินไหวและสึนามิ สำหรับนักเรียนมัธยมต้นอย่าง ยูอิชิ สุมิตะ ความปรารถนาอย่างเดียวของเขาคือการเติบโตเป็นคนปกติธรรมดา ๆ ทั่วไป เขาไม่มีความฝันอันยิ่งใหญ่ แค่อยากใช้ชีวิตร่วมกับคนอื่น ๆ อย่างสงบสุข ยูอิชิอาศัยอยู่กับแม่ที่เปิดร้านให้เช่าเรือ แต่วัน ๆ แม่ของเขากลับไปมีผู้ชายไม่ซ้ำหน้า ส่วนพ่อไม่ต้องพูดถึง นอกจากจะกลับบ้านเฉพาะเวลาเมาและเงินหมดแล้ว พ่อยังพรีำดำลูกชายว่าเป็นตัวนำความเดือนร้อนมาให้ และไม่น่าจะเกิดมาเลยด้วยซ้ำ

เคย์โกะ เพื่อนร่วมห้องของยูอิชิ ตกหลุมรักยูอิชิอย่างบ้าคลั่ง ความสุขของเธอคือการทำทุกอย่างเพื่อเขา ชีวิตของเคย์โกะก็เลวร้ายไม่แพ้กัน แม่ของเคย์โกะเอาแต่สาปแช่งให้ลูกสาวตัวเองตาย ๆ ไปเสียที่ เคย์โกะจึงเหลือที่ยึดเหนี่ยวเดียวในชีวิตคือยูอิชิ ทั้งๆ ที่ฝ่ายชายแทบจะไม่เคยเหลียวแลเธอเลย หลังจากแม่ทิ้งเขาให้ต่อสู้ชีวิตเพียงลำพัง ยูอิชิก็เริ่มหมดหวังกับชีวิต เคย์โกะทำทุกอย่างที่จะช่วยเหลือเขา และเมื่อกิจการเรือเขาเริ่มดีขึ้นจากการช่วยเหลือของเคย์โกะ ยูอิชิก็เริ่มจะดีขึ้น จนกระทั่งพ่อขึ้นมาและทุบตี ต้าว่าเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ปัญหาทั้งหมดนั้นเปรียบเสมือนแรงกระเพื่อมใต้น้ำที่รอวันปะทุ ซึ่ง เมื่อพบว่าไม่มีทางที่จะใช้ชีวิตอย่าง “คนธรรมดา” อย่างที่เขาต้องการ ยูอิชิก็เริ่มหมกมุ่นอยู่กับแผนการกำจัดคนเลวให้หมดไปจากโลกนี้ และค่อย ๆ จมลงสู่โลกแห่งความสิ้นหวังและบ้าคลั่ง

Himizu ออกฉายครั้งแรกในสายประกวดของเทศกาลภาพยนตร์เวนิซ 2011 และได้รับคำชื่นชมมากมายจากเนื้อหาที่สะท้อนภาพความรุนแรง ความหดหู่ และความสิ้นหวังของสังคมปัจจุบันที่ทั้งสมจริงและสะเทือนขวัญ นอกจากนี้โชเมะตานิ และ ฟูมิ นิคาอิโตะ นักแสดงนำทั้งสองของเรื่อง ยังสามารถคว้ารางวัล Marcello Mastroianni นักแสดงหน้าใหม่ทั้งฝ่ายชายและหญิงมาได้ด้วย

โซโนะ ชิออน

ก่อนที่จะมากำกับภาพยนตร์ โซโนะเริ่มต้นด้วยการเป็นกวีเมื่ออายุเพียง 17 ปี จากนั้นเขาได้เข้าศึกษาด้านภาพยนตร์ที่มหาวิทยาลัยโฮเซอิ แต่ก็ลาออกกลางคัน และหันไปถ่ายหนัง 8 มม. ปี 1987 เขาได้รับรางวัลชนะเลิศจากเทศกาล PIA Film Festival จากหนังเรื่อง A Man's Hanamichi และได้รับทุนจาก PIA เขาเขียนบท กำกับ และนำแสดงในหนังของตัวเองหลายเรื่อง ซึ่งมักจะเล่าเรื่องของผู้คนที่ยึดเหนี่ยวในชีวิต ฆาตกรต่อเนื่อง และคนชายขอบอื่น ๆ จนกระทั่งในปี 2001 ภาพยนตร์เรื่อง Suicide Circle ก็แจ้งเกิดเขาในฐานะผู้กำกับนอกกระแสที่มีแนวทางเป็นของตัวเอง Suicide Circle เป็นภาพยนตร์เสียดสีสังคมที่ว่าด้วยการฆ่าตัวตายหมู่ สะท้อนผ่านสายตานายตำรวจวัยกลางคนที่พยายามจะทำความเข้าใจกับเหตุการณ์วิปริตต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นต่อหน้าเขา

Suicide Circle ประสบความสำเร็จอย่างมาก และเป็นผลงานที่วางรากฐาน ให้กับงานชิ้นต่อ ๆ มาของเขา โซโนะตีแผ่ด้านมืดของสังคมญี่ปุ่นปัจจุบันด้วยงานอย่าง Strange Circus (2005) ภาคต่อของ Suicide Circle ที่พูดถึงความรุนแรงและการมีเพศสัมพันธ์กับคนในครอบครัว Noriko's Dinner Table (2006) พูดถึงความรู้สึกแตกแยกและการฆ่าตัว Love Exposure

(2008) ภาพยนตร์ความยาว 4 ชั่วโมง ที่ว่าด้วยความรัก ครอบครัว ตัณหา ศาสนา และการถ่ายภาพได้กระโปรงผู้หญิง ที่หลายคนยกย่องให้เป็นหนึ่งในผลงานที่ดีที่สุดของเขา และ Cold Fish (2010) ภาพยนตร์ตลก/สะเทือนขวัญที่ได้รับคำชมอย่างมาก

Love Exposure และ Cold Fish เป็นสองตอนแรกของ 'ไตรภาคแห่งความเกลียด' ซึ่งปิดท้ายด้วย Guilty of Romance (2011) และแม้ว่าหนังชุดไตรภาคนี้จะพูดถึงเรื่องราวที่หดหู่ เหตุการณ์น่าสะพรึงกลัว และความรุนแรง ซึ่งเป็นสิ่งปกติในหนังของโซโนะ แต่เขาก็ยังสามารถขุดคุ้ย ตีแผ่และนำเสนอเรื่องราวที่น่าสะเทือนใจยิ่งไปกว่านั้นได้อีกกับการดัดแปลงหนังสือการ์ตูนชื่อดัง Himizu (2011) ภาพยนตร์เรื่องนี้ถ่ายทำที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของญี่ปุ่นภายหลังจากเหตุการณ์แผ่นดินไหวและสึนามิและได้รับคำชื่นชมอย่างมาก

แม้ว่าผลงานของเขาจะเต็มไปด้วยความโหดร้ายรุนแรง และมักจะพูดถึงกลุ่มคนที่สังคมไม่ยอมรับ แต่สิ่งที่ทำให้เขาแตกต่างคือการให้ความสำคัญกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันและกลุ่มคนตัวเล็ก ๆ ที่เป็นส่วนหนึ่งของสังคม แต่มักจะถูกมองข้าม ในขณะที่เขานำเสนอความมืดมนด้วยอารมณ์ขันอันโหดร้ายและภาพความรุนแรงแบบสุดขีด ความคิดและการกระทำของตัวละครของโซโนะกลับดูสมจริงและน่าเห็นใจ จนทำให้ไม่ว่าหนังของเขาจะโหดร้ายแค่ไหน คนดูก็ยังคงรู้สึกร่วมไปกับตัวละครและเข้าใจได้ถึงความรู้สึกถึงความไร้สาระและสิ้นหวังของการมีชีวิตในสังคมปัจจุบัน

ธัญญ์วาริน สุขะพิสิษฐ์

ธัญญ์วาริน สุขะพิสิษฐ์ (ชื่อเดิม ชุมพล ทองทาบ) เป็นชาวจังหวัดนครราชสีมา จบปริญญาตรีจากคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (เอกภาษาฝรั่งเศส) มหาวิทยาลัยขอนแก่น ธัญญ์วารินสนใจในเรื่องของการแสดงมาตั้งแต่เริ่มเข้าวัยรุ่น หลังจากทำงานเป็นอาจารย์สอนวิชาภาษาอังกฤษอยู่พักใหญ่ ก็ได้เริ่มทำงานในวงการบันเทิงควบคู่กันไป จนในที่สุดก็ลาออกจากราชการแล้วเบนเข็มเข้าสู่วงการบันเทิงเต็มตัว

ธัญญ์วารินมีความสามารถหลายด้าน เขาเป็นทั้งผู้กำกับภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ นักเขียนบท โปรดิวเซอร์ นักแสดง ด้ขการแสดง ก่อนจะมากำกับภาพยนตร์ขนาดยาว เขาได้กำกับภาพยนตร์ขนาดสั้นหลายเรื่อง ซึ่งล้วนแล้วได้รับคำชื่นชมและรางวัลมาโดยตลอด ผลงานการกำกับภาพยนตร์ขนาดยาวเรื่องแรกของเขาคือภาพยนตร์สะท้อนปัญหาสังคม Insects in the Backyard (2010) ซึ่งเป็นภาพยนตร์อิสระในโครงการ Indy Spirit Project ของนิตยสารไปโฮสโคป เนื้อเรื่องเป็นการเล่าชีวิตของตัวละครที่พบเจอประสบการณ์อันแปลกประหลาด ตัวละครในเรื่องประกอบด้วย พี่สาวคนโต ธัญญา (ธัญญ์วาริน สุขะพิสิษฐ์) ซึ่งเป็นสาวประเภทสอง และน้องชายกับน้องสาวของเธอ

หลังจากออกฉายครั้งแรกในเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติแวนคูเวอร์ 2010 และต่อมาได้ฉายรอบปฐมทัศน์ในประเทศไทยในเทศกาลภาพยนตร์โลกกรุงเทพ ภาพยนตร์ไม่ผ่านการอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ กระทรวงวัฒนธรรม ด้วยเหตุผลว่า มีเนื้อหาขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน เนื่องจากบางส่วนมีการนำเสนอภาพองคชาต การร่วมเพศ การค้าประเวณี และปิตุฆาต แม้ธัญญ์วารินได้ยื่นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการตรวจพิจารณาภาพยนตร์คณะใหญ่ แต่คณะกรรมการยังคงมีมติไม่ให้ฉายภาพยนตร์เรื่องนี้ในประเทศไทยทุกกรณี นับเป็นภาพยนตร์เรื่องแรกของไทยที่ถูกห้ามฉายหลังจากพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พุทธศักราช 2551 มีผลบังคับใช้

ภาพยนตร์เรื่องล่าสุดของเขา It Gets Better ไม่ได้ขอให้มารัก (2012) ซึ่งสะท้อนภาพความรักอันหลากหลายที่ไม่ได้ถูกจำกัดไว้ด้วยเรื่องเพศ ประสบความสำเร็จ ได้รับคำชื่นชมและรางวัลมากมาย รวมทั้งรางวัลภาพยนตร์ยอดเยี่ยม สมาคมผู้กำกับภาพยนตร์ไทย และได้เข้าชิงรางวัลภาพยนตร์แห่งชาติหลายสาขา รวมถึงภาพยนตร์ยอดเยี่ยมและผู้กำกับภาพยนตร์ยอดเยี่ยมด้วย

แม้ว่าเรื่องราวของเพศที่สามและความรักต้องห้ามจะเป็นประเด็นที่เขาให้ความสำคัญมาก แต่ธัญญวารินก็เป็นหนึ่งในผู้กำกับภาพยนตร์ที่มีผลงานที่หลากหลาย ภาพยนตร์สั้นเรื่อง แหวน (2001) ถูกบรรจุให้เป็นหนึ่งใน 100 ภาพยนตร์ที่คนไทยต้องดู โดยหอภาพยนตร์ (องค์การมหาชน) นอกจากนี้เขายังได้รับเลือกให้เป็นนายกสมาคมผู้กำกับภาพยนตร์ไทยประจำปี 2555 อีกด้วย

ส่วนหนึ่งของผลงานที่ผ่านมา

กำกับภาพยนตร์

ไม่ได้ขอให้มารัก (2012)

อีกันสะสารคาม (2011)

Insects in the Backyard (2010)

I'm fine สบายดีค่ะ (หนังสั้น) (2008)

แหวน (หนังสั้น) (2001)

ชูชูกิ เรียวตะ

เรียวตะเป็นนักเขียนชาวญี่ปุ่นที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยมากกว่า 14 ปี หลังจากตกหลุมรักประเทศไทยตั้งแต่การมาเยือนครั้งแรกในฐานะนักท่องเที่ยว เขาเข้าเรียนภาษาไทยเป็นเวลาหนึ่งปีที่ประเทศญี่ปุ่น ก่อนจะย้ายมาอยู่ประเทศไทยเป็นการถาวรจนสามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างคล่องแคล่ว เขาเป็นนักเขียนที่เปรียบเสมือนสะพานเชื่อมระหว่างวัฒนธรรมญี่ปุ่นและไทย ในคอลัมน์ที่เขาเขียนเป็นภาษาไทยในนิตยสาร A Day เรียวตะได้บอกเล่าความรู้สึกของเขาในฐานะชาวญี่ปุ่นที่มีต่อวัฒนธรรมไทย และสะท้อนความคิดเห็นที่เขาต่อการใช้ชีวิตในกรุงเทพฯ นอกจากนี้เขายังเขียนคอลัมน์เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยและทัศนคติที่คนไทยมีต่อคนญี่ปุ่นให้กับนิตยสาร Yomiuri Shimbun อีกด้วย

หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร
BANGKOK ART AND CULTURE CENTRE

Himizu (Japan, 2011)

Directed and Written by Sono Sion

For a junior high schooler Sumida Yuichi, his only wish is to become an ordinary and normal man. Having no big dream but hoping to live without bothering anybody, he lives a quiet life in his family's rental boat shop with his neglecting mother. His classmate Chazawa Keiko has a crush on him and finds happiness by getting to know him despite being the source of his annoyance.

His long-gone father only comes home when he is drunk and needs some cash, every time being violent physically and verbally against his son; he curses the life of the son for bringing the couple a total misery that Yuichi should have been dead long time ago. His mother, worsening the situation, runs off with her lover, leaving her son alone without money or anybody to rely on. Keiko desperately tries to cheer up Yuichi who is giving up on his life, and things seem to calm down around him with her help; One night, however, the drunken father shows up again, cursing him as always, the son could not contain his anger and sadness anymore that he impulsively kills his father.

Realizing that he can never become the “normal” person he aspires to be, Yuichi becomes obsessed to take sanctions against potentially evil people and gradually become absorbed in the world of despair and madness.

The film competed in competition at the 68th Venice International Film Festival 2011. At the festival, Sometani Shota and Nikaïdo Fumi received the Marcello Mastroianni Award for Best New Young Actor and Actress for their work in the film

Sono Sion

Sono Sion made his debut as a poet at only 17 years old. Afterwards, he enrolled at Hosei University, but left school in mid-course and began making 8 mm films. In 1987 he won the Grand Prize at the PIA Film Festival for his film *A Man's Hanamichi*. Following his win he received a fellowship with PIA and wrote, directed and starred in numerous films which contained underachievers, serial killers and other outsiders. It was not until the 2001 film *Suicide Circle* when he truly became a well-known cult director. *Suicide Circle* is a satirical film dealing with pop culture, mass suicides, and a bewildered middle aged police detective.

Suicide Circle was a massive success and has set the tone for the rest of his films. He has continued to explore the darker side of modern Japan with a series of extreme titles including *Strange Circus* (2005) which features sexual and mental abuse and incest, a sequel to *Suicide Circle*, *Noriko's Dinner Table* (2006) which deals with alienation and suicide, *Love Exposure* (2008) which can only be described as a religion-psycho-sexual mind melt and the psychological horror/comedy *Cold Fish* (2010).

Love Exposure and *Cold Fish* were the first two installments of his 'hate trilogy' which he finished off with *Guilty of Romance* (2011). While the hate trilogy is typical Sono with its dark themes, extreme situations, and violence, he tackled even grimmer subject matter with his adaptation of the manga *Himizu* (2011) which was shot in North Eastern Japan just after the earthquake and tsunami.

Although Sono shares the trait of being prolific and indulging in extreme cinema and focusing on outsiders, most of his stories share a greater interest in everyday life and the little people who exist in it. Even if the films take a turn into the darkest of territory with the blackest of humour and contain some of the goriest and most violent sequences on modern celluloid, the emotions, thinking and actions of the characters remain believable. No matter how horrific a film might become, the audience still recognise parts of themselves, the neglected shadow selves and the bits they try to suppress or wish that they had access to. The horror of living in an atomised society where everyone does not really know the darkness that exists in themselves and others that is the absurdity of life.

Selected filmography

Director

A Man's Hanamichi (1987)

Suicide Circle (2001)

Strange Circus (2005)

Noriko's Dinner Table (2006)

Love Exposure (2008)

Cold Fish (2010)

Himizu (2011)

Tanwarin Sukkhapisit

Born in Nakorn Rajasrima in 1973, Tanwarin, a graduate in French from Khon Kaen University and a former English teacher at a northeastern college before becoming a filmmaker, is a versatile and talented director, scriptwriter, producer, actor and acting coach. He has made several award-winning short films before moving to the big screen.

His debut feature film "Insects in the Backyard" (2010) was the first Thai movie to be banned after the first screening at Vancouver International Film Festival 2010 and Thailand's premier screening at World Film Festival of Bangkok. The film was banned from general release under the Film Act B. E. 2551 by the rating committee under the Office of National Culture Commission in reason of containing an allusion to patricide and prostitution. "Insects in the Backyard" is a drama about a transvestite father, played by Tanwarin, whose teenage daughter and son have a confused sense of their own sexuality, and both enter the sex trade. The movie has vivid depictions of sexual acts. There's also a dream sequence of the son killing his father, which caused a negative reaction from censors.

In his latest film, It Gets Better (2012), Tanwarin takes a broader, more commercially appealing and far more subtle approach to addressing the issues of transsexuals than she did in her first feature. The film was a success and won many awards including Best Film from Thai Film Director Association. It was nominated for several Thailand National Film Association Awards including Best Film and Best Director.

The theme of homosexuality and taboo love may run close to his heart, but Tanwarin, who started dressing as a woman since high-school, or at least whenever he had a chance, is a filmmaker with a broader range of interest. His first short film, Waen (The Ring) in 2001, was named one of the 100 Thai Films Thai People Should Watch by the National Film Archive. He was also selected as the president of the Thai Film Director Association in 2012.

Selected filmography

Director

It Gets Better (2012)

Hug Na Sarakham (2011)

Insects in the Backyard (2010)

I'm Fine Sa-Bai-Dee Kah (Short Film) (2008)

The Ring (Short Film) (2001)

Suzuki Ryota

Mr. Suzuki is a Bangkok-based Japanese writer who has long served as a bridge between his own culture and Thai culture. He has been living in Thailand for more than 14 years after falling in love with the country during his visit as a tourist. He took Thai lesson classes for one year after moving here and is now be able to communicate in Thai very well. In his Thai language column for A Day monthly magazine, Suzuki shares Japanese responses to Thai culture, and reflections on everyday life in Bangkok. He also writes bi-weekly articles for Yomiuri Shimbun about Thai culture and Thai attitudes towards the Japanese.

หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร
BANGKOK ART AND CULTURE CENTRE